

geweld, maar dat zou ze waarschijnlijk wel gebruiken als ze de kans kreeg.

Ik draaide mij terug en ik hurkte bij de ontzettend zwaar ademende Celina.

Haar ademhaling was rappend en ik vroeg me af of ze überhaupt te redden was geweest als ik geneeskrachten zou hebben gehad. Haar hele lichaam zat onder snijwonden en het viel mij nu pas op dat haar vleugels uitgeslagen waren. Ze waren op een paar veren helemaal kaalgeplukt. Dit kon Katherine niet gedaan hebben in de tijd tussen haar vertrek en Celina's vondst. Dit was ze al van plan geweest. En toen zag ik wat Jurian bedoelde. Dit was mijn fout.

Celina's shirt was deels opengescheurd en haar borstkast was ontsierd met lange, diepe sneeën. Je hoefde niet creatief te zijn om te kunnen zien dat er maar één woord gespeld was: Feline. Mijn naam stond prominent op haar borstkast gekrast.

'Laat het stoppen,' fluisterde ze. 'Geen pijn.'

Ik schudde langzaam mijn hoofd. 'Ik weet niet hoe,' zei ik al even zacht.

'Breng me naar het licht.' De pauzes tussen haar woorden waren tergend lang, maar de boodschap was helder. Zij was een engel geweest en wist net zo goed hoe lichtmagie werkte.

'Laat ik het licht op jou los?' vroeg ik.

Een moeizaam knikje. 'Oké.' Ik legde mijn trillende handen op haar buik.

'Feline?'

'Hmmm?'

'Het is niet jouw fout.' Ze glimlachte voorzichtig, maar haar ogen schreeuwden dat ze pijn had. 'Katherine is smerig, maar haar hulpjes nog meer.' Plotseling begon ze te hoesten, waarbij het bloed uit haar mond kwam.

‘Tot snel, Celina.’

Een combinatie van warmte en licht trok door mijn lichaam, naar mijn handen. Ik liet de druk opbouwen. Daarmee bleef ik net zo lang doorgaan tot ik het licht bijna door mijn vingers spijbelden. En toen liet ik het los.

Zelfs ik moest mijn ogen sluiten, omdat het vrijgekomen licht zo fel was. Maar het voelde goed en veilig. Mijn vuur verwarmde mij en stroomde door mijn handen naar Celina. Net zo lang tot ik niets meer had en ik mezelf niet meer langer kon verschuilen in mijn licht. Ik moest loslaten. Dus dat deed ik.

Toen al mijn licht was weggestorven en mijn handen weer afkoelden, opende ik mijn ogen weer. Er lag een glimlach op Celina’s lippen. Haar ogen waren gesloten, alsof ze een mooie droom had. Maar ze zou nooit meer ontwaken.

Ik haalde diep adem en stond op. Met de rug van mijn bebloede handen veegde ik mijn tranen weg.

‘Feline,’ begon Katana.

Snel draaide ik mij om. Ik veegde mijn handen aan mijn broek af.

‘Ik voel me niet zo lekker, ik ga terug naar mijn kamer.’

Katana maakte aanstalten om iets te zeggen, maar ik schudde mijn hoofd en liep weg. Het verbaasde mij dat ik het tot mijn kamer redde voordat ik instortte. Ik had Celina niet goed gekend, maar de manier waarop ze toegetakeld was, had iets in mij ontketend. Het had een vechtlust doen ontwaken die ik niet herkende. Ik moest hier iets aan doen en als Jurian zijn duistere kant niet achter zich kon laten, zou ik dit alleen moeten doen.

Maar ik zou het doen. Ik zou Celina wreken, ook al zou ik er mijn licht mee vergooien. Ik zou de hemel en hel verenigen.

Er zat maar één ding op: ik moest en zou terug naar de hemel gaan.